

ESTRIP- TESI

de Roger Torns

Aquesta obra va ser escrita per ser representada a l'espai teatral Palau i Fabre de la Seca Espai Brossa. La proposta era construir una obra tenint en compte l'univers brossià com a premissa, per això mateix l'autor va escriure l'obra tenint en compte que ell mateix representaria el paper de TESINISTA i això d'alguna manera s'ha de valorar a l'hora de lligar caps. Si algun dia se li acudís a algú muntar aquesta obra la recomanació de l'autor seria la de fer un pas enrere, igual que ell va fer amb l'obra de Joan Brossa, ja que el valor i la funció mai seran la mateixa, això sí, l'autor recomanaria fer-ne una versió després d'haver-ne fet una profunda immersió tenint en compte, això sí, tots els elements reals que envolten el *versionador* a l'hora de fer la immersió i en conseqüència la versió corresponent.

RECEPCIÓ DE PÚBLIC I INICI DEL RITUAL

REAL I TAL reben al públic. El fan pujar unes escales mentre canten. No es tracta d'una cançó sinó més aviat d'uns cants de sirena. Canten "HEIAIEI..." amb aires salvatges i místics on preval la veu, una veu que arriba de les profunditats interiors del cos per elevar-se en l'ambient eteri i esdevenir vibracions indesxifrables i invisibles. Els "HEIAIEI..." surten del fons de l'ànima, a prop dels genitals, i no s'apaguen per voluntat de les executores sinó per la impossibilitat física dels pulmons fins que aquests entren en apnea demanant oxigen i permeten tornar a començar amb un nou "HEIAIEI..." .

Un cop arriben al replà, abans d'entrar a l'espai teatral on s'esdevindrà la ficció, treuen un llibre vell i el col·loquen al faristol. Comencen el seu ritual per invocar al poeta, per tal de fer aflorar allò invisible i poder contactar amb els fantasmes que apareixen si ens prenem el temps per observar-los i escoltar-los. Segueixen cantant "Heiaiei..." fins que apareix el poeta.

PRESENTACIÓ DE TESI o PRÒLEG DE TESI

Apareix de la profunditat d'una porta un senyor tesinista. Una gran tesi a sobre el faristol. Es dirigeix al públic present.

TESINISTA: “He estat a les profunditats!” Amb aquest pre-text. Abans del text, en sí. Us presento... us represento... la Tesi. He pretès, amb la Tesi, testificar la textura del text present pretenen fer latent i patent l'evidència de l'essència de l'absència en la ciència de la tesi, o l'absència de ciència en l'essència de la tesi. I he pretès fer palès que l'entès en la tesi culmina amb la pròtesi, si te síntesi i temps fent parèntesi en la tesi. Si l'ha entès i si l'ha comprès. La qual cosa el permetria triar i destriar per tal d'estirar del fil i filtrar la filigrana del gra de la magrana, que l'utilitzarem d'analogia, entenen la peça com una fruita de la qual en volem trobar el centre, el gra, el moll de l'ós, l'èntasi entre el tendó, que fa tensió, i l'ós de l'articulació, que permet articular el discurs, que suposo s'entendrà un cop anem al gra, tot això per no despistar, està clar, i per anar al gra, si és que n'hi ha. Res més. Així doncs l'entès en la tesi culminarà amb la pròtesi, però té previst presentar també una pre-tesi, i així prevenir al receptor en l'entesa de l'empresa que s'esdevindrà físicament, per tal de materialitzar escènicaament l'antítesi que donarà peu a la volada i així poder capbussar-se i bussejar cap a les profunditats del sentit. S'entén doncs que hi ha una pretesi present en aquest moment i posteriorment una pròtesi, però abans deixeu-me dir també que aquesta entrada a mode de pròleg ens servirà per comprendre la mirada que haurem de tenir sobre la peça, que no m'agradaria que fos minça, ni que es prengués com un simple pre-text per entretenir, tot i que sí, però també cal entendre que entre tenir i no tenir l'empresa és tendre i vull que s'entengui que per això estem aquí. S'entén? Bé, així doncs, comencem, després d'aquest pre-escalfament per presentar la tesi, i passem a representar la pròtesi, que serà en forma d'analepsi per prevenir una prolepsi catastròfica. Entrem doncs en aquest viatge analèptic que esdevindrà l'univers que ens permetrà tenir alguna cosa a dir entre el que hi ha abans i el que hi ha després, que sempre haurà d'estar comprès en un espai delimitat per tal de no escampar-se i així poder esdevenir matèria. Així doncs, entrem i penetrem en l'espai dedicat al poeta en qüestió.

El Tesinista fa entrar al públic pesent. Veiem REAL I TAL fent una ouija. No veuen el públic, tampoc veuen el Tesinista. Aquest s'acosta i veu la moneda que elles toquen tot esperant una resposta del més enllà. El Tesinista la toca i els hi dóna una resposta. Els tres es miren i procedeixen a començar la cançó inaugural per tal que comenci l'espectacle.

CANÇÓ INNAUGURAL

La tesi s'inaugura
I augura el futur de la por
s'hi ha por
s'hi ha por
s'hi ha por
sí, n'hi ha.

TESINISTA: Aaah!

I TAL: Què tens?

TESINISTA: Una brossa a l'ull.

ELS TRES MIREN AL PÚBLIC PRESENT. La música es reprèn, però l'harmonia passa a ser menor i amb canvis semi-tonals. Música misteriosa, tenebrosa. Ens acostem a l'ull del TESINISTA.

UNA BROSSA A L'ULL

POR SI HI HA UNA BROSSA A L'ULL

UNA MOSSA CULL

POESIA I FA UN RECULL

PRESENTACIÓ DEL DOCUMENTAL PER REPRESENTAR EL DOCUMENT

La música ara es plàcida i mica en mica s'anirà dissolent com si fugís per la pica.

REAL: Decideixo, davant de tant document, documentar i tal el procés. El procés real i tal. Tal qual. En vull fer un documental. Documentar el procés. El procés de recerca de l'essència que volem trobar. El procés de la ment, tal i com raja. Fer-ne un seguiment, entenent que, inconscientment, el que estem emetent, mentre avancem en la recerca de l'essència del poeta en qüestió, per poder posteriorment avançar en l'elaboració de la tesi, ja és estrictament una peça en sí. Si l'observem i l'enquadrem. Per tant el mètode de l'observació fa que la realitat s'esdevingui i vingui. I per si les mosques, intentant evitar fer una peça en no, jo decideixo recollir, en tot moment, tot moment i document de la nostra mateixa realitat, mentre avança, per tal de fer-ne un repàs pas a pas no fos cas que ens n'oblidéssim i no poguéssim tornar enrere. Atents doncs a la repesca de la tasca, a la representació del procés de recerca de l'essència. Aquestes són doncs les primeres imatges del muntatge, instants abans de l'intent de penetrar l'espai del poeta en qüestió.

TRANSFORMACIÓ DE LES QUE REPRESENTEN LES PRESENTADORES REAL I TAL

REAL i TAL es modifiquen la cara amb celo com si es tractés d'un cirurgià plàstic.

Semblen dues actrius en un camerino preparant-se per la funció.

Esdevenen LA POLÍTICA DE TORNS i L'ARQUITECTE SELECTE i s'adrecen al públic.

POLÍTICA DE TORNS: Estem molt contents doncs de transformar aquest espai en "l'Espai". L'Espai en majúscules, perquè tots sabem que necessitàvem un espai que fos recipient i contenidor de la nostra cultura. Un espai majúscul per entendre aquest gran oxímoron que representa. Si el seu nom no s'inicia amb majúscula reula i es fa petit, i per tant ha de començar majúscul, i així ell mateix esdevé poesia i s'eleva. Volem elevar-lo. Necessitem un gran espai per la por... (*Estossega*) la poesia. Un espai per elevar-la i tenir-la present. Un espai nostre, nacional i continental per fer memòria i no permetre que es distorsioni el que és el nostre llegat. Per no permetre que l'estanc que conté les aigües que reguen el nostre ser i estar s'estanqui més del compte, i per donar l'opció a que aquestes aigües flueixin i esdevinguin la sang que rega les nostres artèries convertint doncs aquest evocador, ple de pols i paperassa, en un òrgan central que bombegi cultura mirant cap al futur i que esdevingui un pilar del nostre petit país, convertint-lo en un punt clau d'expansió internacional. Amb aquestes paraules podem engegar i donar el tret de sortida i inaugurar, augurant un gran futur, les obres del que serà el parc d'atraccions cultural dedicat al nostre poeta en qüestió. Desitgem que se us faci la boca aigua i que cultiveu les ganes de venir un cop sobri. (*Estossega*) S'obri. Un cop s'obri. Un cop s'obrin les seves portes. Abans de prosseguir m'agradaria donar peu a la nostra arquitecte selecte coneguda per tots nosaltres per ser la responsable l'estació de trens de Mas Procés del Sereny del Res a fer o del aeroport de Rampinya Calistreta i Arramba cap a dalt, cap amunt i de baix.

ARQUITECTE SELECTE: I d'escreix.

POLÍTICA DE TORNS: Això mateix. Així com les pianoles de Montornell de la Faba i Mont Puig.

ARQUITECTE SELECTE: O el recintes buits i inútils de Santa Melindra de l'esquerda freda del Penis dret. Així com també el teatre local amb l'aforament més gran dins el municipi més petit a l'Espolla del Colons.

POLÍTICA DE TORNS: Molt bé, així doncs donem peu i escoltem les paraules de la nostre arquitecte selecte.

LA POLÍTICA DE TORNS li dóna el peu, que esdevé un micròfon, a L'ARQUITECTE SELECTE que fa una estona que ha arribat.

ARQUITECTE SELECTE: Moltes gràcies, moltes gràcies! Agraïda i contenta de ser la *secessionada*... seleccionada per dur a terme aquestes obres. Tot i ser la única que s'hi va presentar amb els requisits pertinents, he de dir que ha estat un... no, un estat no... això ja tal. Primer de tot, i abans de res, dir que aquesta és una natació. Una gran nació. I les persones d'aquí són molt persones i moltes persones. Dividides per zones. I ja ho sabem. Ho sabem. Sabem que hi ha coses dolentes, sabem que hi ha gent que genera divisió i multiplicació, i sumes i restes. Sabem que hi ha gent que no fa les coses bé. Sabem que hi ha gent que corromp, així com sabem que hi ha gent que demana al carrer, no ens n'oblidéssim, que aquest país és un gran generador d'atur... de...

La Política de Torn estossega.

POLÍTICA DE TORN: Com?

ARQUITECTE SELECTE: Perdó, de futur. Generador de futur. No m'entenc gaire la lletra. En fi... Quina plastilina. Però tot això ja ho sabem. Ho sabem. I jo em pregunto: Per què no fem un intent per veure les coses bones? Les coses bones que ens poden unir i fer que puguem mirar cap endavant i no cap enrere. Del passat se n'aprèn, dels encerts i de les coses que potser no s'han fet del tot bé, però hem de mirar endavant, cap al futur. Oblidem-nos del passat i mirem cap al futur. Aquest "Espai", que fins ara teníem oblidat, pot esdevenir un punt d'unió i de transformació, i això no serà com l'aigua que cau del cel sense saber exactament perquè. Perquè un espai és un espai i una persona una persona. I que quedi clar que jo no veig gent, jo veig persones. Jo no veig corruptes o gent que demana al carrer, jo veig persones. Jo no veig uns "uns" i uns "altres", veig persones. Veig persones. Nosaltres no veiem gent que fa coses i gent que no en fa, veiem persones. PER-SONES! Per zones blaves, per zones verdes, persones de tots colors.

POLÍTICA DE TORN: I mentre paguin...

ARQUITECTE SELECTE: I PUNT. I per això ella va dir que baixaria els impostos i els ha pujat! Per això, per poder crear un Espai per tothom, un Espai de comunió i un Espai que sigui un Espai. En majúscules. Hem pensat que per començar i abans de res hi construirem un llac, un gran estanc

POLÍTICA DE TORN: Estany.

ARQUITECTE SELECTE: Què?

POLÍTICA DE TORN: Res.

ARQUITECTE SELECTE: ...que doni la volta al parc d'atraccions, que l'emmarqui per tal de delimitar-lo i donar-li-lo-li-le, i olé, més presència. Hem pensat, més ben dit, vaig pensar, que un gran estanc

POLÍTICA DE TORN: Estany.

ARQUITECTE SELECTE: Què?

POLÍTICA DE TORN: Res.

ARQUITECTE SELECTE: que estanqui la poesia era el més adient pels temps que corren i per tal de procurar prevenir i dosificar el coneixement, i així no atabalar al personal amb idees etèries i volàtils de les quals potser no en trèiem l'aigua clara i ens despisten més que no pas encaminar-nos cap a la funció que hem de tenir que és prosperar i avançar sense donar tombs i masses giragonses. No necessitem segons quines *patuleiades* per prendre consciència de qui som i com estem, per això aquest Espai serà una metàfora de l'essència necessària per tal que no us hagueu de preocupar de res i pugueu gaudir del temps sense preguntar-vos pel temps. Un parc d'atraccions emmarcat per un estanc.

POLÍTICA DE TORN: Estany.

ARQUITECTE SELECTE: Què?

POLÍTICA DE TORN: Res.

ARQUITECTE SELECTE: Aquesta és la meva proposta. Fins aquí el que jo pugui dir, perquè ja he dit el que havia de dir i més enllà d'això no tinc res més a dir, tot i que el que he dit ja és el que he dit.

POLÍTICA DE TORN: Sí, gràcies.

ARQUITECTE SELECTE: Gràcies.

POLÍTICA DE TORN: Gràcies.

ARQUITECTE SELECTE: Moltes gràcies, un aplaudiment per favor!

(Silenci)

POLÍTICA DE TORN: Bé, gràcies. Sí, gràcies. Per celebrar la transformació de "l'Espai" us convidem a la inauguració del llac on hi ha llac per mostrar-vos un petit tast del que això pot arribar a esdevenir i per fer-vos entendre, amb un acte poc ètic (*estossega*) poètic, que hem cregut que era el més adient, les nostres intencions envers l'espai i el país. Si entreu amb nosaltres podreu gaudir de la inauguració del llac que serà l'espai d'entrada i de benvinguda a aquest espai majúscul que serà una analogia d'aquest país nostre tan pròsper. Comencem.

Mentrestant l'intèrpret que fa de TESINISTA inflarà una piscina inflable que disposarà al centre de l'espai, posteriorment elles l'obligaran a entrar a la piscina i despullar-se. Un cop sigui dins la piscineta, elles li faran fer un strip-tease. Un strip-tease sense música de fons, un strip-tease sense ganes i per obligació, un strip-tease ridícul i vexatori, sense cap intenció de seduir.

POLÍTICA DE TORN: No volies poesia, doncs té poesia. Ara procedirem a omplir el llac.

La POLÍTICA DE TORN porta una ampolla i l'obliga a beure fins que s'ennuega. El TESINISTA escup i tos, potser vomita poesia.

DOCUMENTAL

REAL: No ens deixaven penetrar a l'espai on hi havia l'obra perquè estava en obres i no estava obert, estava prohibit consultar el material del poeta en qüestió perquè de cop tenia un valor capital, no parlo en sentit metafòric sinó literal. Ens van dir que un cop s'obrís el parc d'atraccions dedicat al poeta en qüestió hauríem de pagar per poder consultar el material, i que de moment no hi podríem accedir perquè ja hi havien construït el llac que l'envoltava.

Deien que en un futur el preu de l'entrada no es preveia precisament econòmic, ja que el manteniment del parc tindria un cost elevat i amb les subvencions de diner públic que rebrien no n'hi hauria prou per mantenir-lo.

Vaig decidir començar a indagar pel meu compte per esbrinar tot el que pogués sobre el poeta en qüestió des de fora del recinte. Vaig decidir anar a buscar l'essència a partir d'aquells que havien estat davant la presència de l'obra i encaminar la idea del muntatge final a partir de l'opinió dels qui tenien algun contacte o havien presenciat el material en directe i de prop.

6 - CONFESSIÓ DEL POETA NU I MOLL

Heu tingut por? Alguna vegada heu tingut por?
Per què tenim por?
Jo tinc por a ensenyar la meva por.
Sovint tinc por a no saber què dir o a no saber què fer.
Què fem? Aquí? Ara?
Per què hem de decidir què fer?
Perquè ens miren?
Perquè ens observen?

Em fa por perdre la memòria.
El pretext era no tenir text. Vam començar i no teníem cap text.
Teníem tantes possibilitats, tantes portes obertes.
Vaig començar a escriure com un desesperat.
Tenia por.
Em feia por no saber a on anar.
Em feia por no tenir res per omplir el llac.
Em feia por no tenir, i entre tenir i no tenir, sabeu què vull dir?
Si tenia una guia, un camí, per ridícul que fos...
Va arribar un moment que tot això era un despropòsit.
No hi havia poesia per enlloc.
Tot era literal.
Jo només volia jugar.
Estar amb elles i volar.

(Imatge d'ombra projectada. Un llibre obert que projecta l'ombra d'un ocell a la paret)

7 – L'ENTREVISTA

La FREGADORA canta LO PERDUTA per començar. Es tracta d'una escena arquitectònica i paisatgística on no hauria de primer la imitació realista més fàcil d'empassar. Seria bonic crear imatges paisatgístiques usant qualsevol de les pistes que s'ofereixen a la mateixa escena 7 en sí, com si es tractés d'una cara del Dau. [Aquesta escena està escrita per ser dita amb accent italià, però no pretén imitar l'italià sinó una manera de dir macarrònicament italiana. La imatge.

REAL: Frega?

FREGADORA: Frégoli.

REAL: Fregoli sono un acto poético?

FREGADORA: Io frego per la brossa.

REAL: Primera qüestionari. Que faena fai in relazione con Il Poeta en qüestionari?

FREGADORA: Sono limpiadora. Empleati. Transformisti. Io no conoscci questo poeti que tu parli. No conoscci ninguno poeti. No sono amicca dil mundo artísticci. Io Fregolini. Fregolini tutto lo qüestionabile.

REAL: Tutto lo qüestionabile?

FREGADORA: Sono contratada pel governo futuro. Sono funcionaria.

REAL: Sei la única?

FREGADORA: No. Siamo un eccercito.

REAL: Eccercito?

FREGADORA: Se.

REAL: I que cosa fai per entrare al recinto, al espacio.

FREGADORA: En patera.

REAL: En patera... caminando?

FREGADORA: No. La barca. Amb la barca.

REAL: Hi ha una barca?

Silenci.

FREGADORA: mmm... no... lo no... Que barca ni que barca? Qui ha dit res d'una barca? Nosaltri siamo contratadi per fregare. Per transformare. Per la neteja. Per fer net. Recollimi tutto lo bruto. Tutto lo brossa. Tutto lo papeli o objecti que podei ser qüestionado o qüestionable.

REAL: Perdoni? Toi limpiasesqui il... tutto lo qüestionable? la obra del poeti?

FREGADORA: Que poeti?

REAL: Il poeti en qüestioni.

FREGADORA: Noi no conosquiamo ninguno poeti. Que est que ces't il poeti en qüestioni? Io sonno académica de la limpiazone e per la qual cosa siamo seleccionati e valorati per nostra faena. Per la transformazione. Siamo transformisti. La nostra faena sono importantíssima per la millora de la prolepsi futura. Per la limpieza. Per fer net. Per l'ordre i les coses al seu llac.

Neix música d'una caixeta de música. Música tendre i a la vegada tenebrosa, música de nina trencada i esquerdada. La FREGADORA es treu el davantal i els guants grocs de làtex lentament. Postures que recorden a un anunci sensual de colònia, de roba interior o quelcom seductor i melós.

FREGADORA:

La faixa di moda.

La nuova faixa.

Franquiamente Mussolina nazificada in aznarosa rajolina,

la faixa mais faixa,

la marca mais linda.

Nunca mais, plastilina.

Pósatela, pósasela, posisili e impossibilitili.

Fascinazione per la pròpia tasca e autoproduccione di la pròpia identità

Trampolini Transformini ti amo.

REUNIÓ D'URGÈNCIA

Estan reunits REAL, I TAL i el TESINISTA. Lectura dramatitzada o recital de poesia. Faristols. Seriositat.

TESINISTA: Crec que no podem perdre de vista la idea d'agafar la barca per creuar el llac.

REAL: No estic dient res d'haver de renunciar a... però allà dins ja no hi haurà el que... Estic proposant fer una acció! Per queixar-nos. Ens hem de queixar.

TESINISTA: No vull desviar-me de la qüestió. Hem de focalitzar. Hem de focalitzar en la qüestió que ens ocupa. La profunditat. No podem ara... vull veure l'essència, arribar a la profunditat, al fons de la qüestió, hauríem d'aconseguir pujar a la barca...

REAL: Ja ho has repetit mil vegades. Ja t'hem entès. La profunditat, l'essència... t'estem fent cas. Estàvem anant amb tu. També volem veure l'essència. Però ara no podem veure-la. Se'ns pixen a sobre i diuen que... prou! No podem entrar. No ens deixaran entrar. Allà dins hi estant fent neteja! Hem de fer alguna cosa. No podem deixar que facin l'obra. Ens hem de queixar. S'estan carregant l'espai.

I TAL: Això no ho sabem.

REAL: És el que ha dit la senyora.

I TAL: Quina senyora?

REAL: La senyora de la neteja? Són un exèrcit. Ha dit que eren un exèrcit. Un exèrcit de senyores de la neteja que estan... en fi. Ja ho he explicat abans, no em facis tornar a ...

I TAL: Ai.. Tampoc cal que...

REAL. És que sempre igual.

I TAL: No si tens raó. És al·lucinant els diners que es gasten en el manteniment i després nosaltres, els interessats de veritat en l'espai en qüestió, haurem de pagar una morterada per entrar-hi.

REAL: No són de manteniment. Són un exèrcit de transformació. Volen transformar l'espai i la obra.

TESINISTA: Però jo penso que ja està bé que ho netegin una mica, no? Que li treguin la pols. Després ens queixem que tot és massa antic, arcaic, museístic i tradicional. I ara...

potser... no ho sé, m'ho plantejo... potser el que estan fent és renovar una mica el que vindria a ser.

REAL: El que vindria a ser què?

TESINISTA: El que ha de ser.

REAL: Però que no ho entens?

TESINISTA: Tu no ets tan radical? Doncs estan proposant un canvi, potser...

REAL: S'ho volen carregar. Volen transformar-ho tot. Volen igualar-ho tot. El discurs que hi ha implícit en aquesta obra que estan fent és... Es carregaran l'essència de la qual tu ens parles tant i vols trobar. No hi serà. Desapareixerà.

TESINISTA: L'essència sempre hi és. No està en allò material, està en... És volàtil. Es tracta d'una cosa gairebé quàntica.

I TAL: Quanta què?

TESINISTA: Jo crec que segons el principi de superposició quàntica, el mer fet d'observar fa que... el mer fet d'observar fa que sigui, que esdevingui, fa que allò invisible es torni real... vull dir... que l'essència no pot morir, queda en... hi ha una mena de... Jo crec que l'essència resideix dins un nivell quàntic, i si l'essència hi va ser, hi serà i no pot ser absent...

REAL: Deixa't d'històries! Hem de fer una acció! Ens hem de queixar. Hem de fer alguna cosa per reivindicar, per queixar-nos, per evitar que...

I TAL: I... una cosa... No podríem anar a parlar amb ells? No podríem intentar dialogar? Els hi podríem proposar que ens deixin agafar la barca per creuar el llac...

REAL: No ens deixaran. És una barca privada per les senyores de l'exèrcit.

I TAL: Sí, però el que vull dir és que potser podríem explicar la nostra intenció per tal que la coneguin. Els hi podríem exposar bé el que volem dur a terme i el valor que això els hi pot aportar. A nosaltres i a ells, és clar, perquè ells també se n'han de sentir participants, crec jo, per tal que ens deixin... en fi. Si dialoguem potser veuen que ens podem retroalimentar i els hi interessa. Penso que podríem fer un dossier i un pressupost del projecte, exposant les nostres intencions i necessitats, en vers la qüestió que ens ocupa, i demanar una cita amb el departament pertinent per tal de...

TESINISTA: No podem fer un dossier ni un pressupost de cap projecte perquè... Fins que no coneguem el material del poeta en sí i en confeccionem una tesi sobre la seva

poesia no tindrem investigació, i per tant no podrem fer cap dossier, ni especular pressupostos, ni res per l'estil... Estem estancats.

REAL: Proposo que anem avui mateix a queixar-nos davant del llac.

TESINISTA: Un moment... i si... Jo proposo que fem una immersió nocturna. Proposo que hi entrem d'amagat. Entrem, bussegem fins l'espai, busquem l'essència, la documentem i abans que es faci de dia tornem.

I TAL: Ens poden enxampar. Jo demanaria permís, crec que si intentem dialogar...

REAL: M'agrada la idea.

I TAL: Oi que sí?

REAL: Fem-ho avui.

I TAL: Com?

TESINISTA: D'acord

MINISTERI DEL MINISTRE DE VERDURES

I TAL entra a un despatx. Música misteriosa. Clixé. El MINISTRE DE VERDURES és un conjunt d'hortalisses caigudes d'un cubell de la brossa. La veu arriba d'un lloc incert i de llunyà, com si es tractés d'un megàfon per dissoldre la massa.

I TAL: He vingut per exposar, per demanar, o més ben dit, per fer una petició reglamentària per tal de poder entrar al recinte. A l'espai. Al...

MINISTRE DE VERDURES: Al gra.

I TAL: Sí. Som un grup de creadors que estem fent un projecte subjecte a la figura, o més ben dit a l'univers del subjecte estudiat, que vindria a ser el poeta en qüestió, i abans de dur a terme el projecte de creació volem conèixer bé el seu llegat i la seva obra, la seva figura també, és clar, per tal de fer-ne una tesi i extreure'n un discurs i així poder basar la nostra peça, que bé podria ser-ne més d'una, o una plural i polièdrica, per tal de tenir no només una visió única, sinó un eix esbiaixat pel que fa a l'angle d'observació... ara m'he perdut... ah, sí! Per poder així basar la nostra peça en una idea clara del que vindria a ser el seu oceà immens de poesia visual, que entenem que està esparracada i desordenada a simple vista, però que nosaltres creiem que aquesta mateixa *esparracació i desordenament* de l'obra en qüestió forma part de la forma que conté contingut que esdevé alhora continent d'altri contingut, i així constantment creant un espiral de discurs que convergeix, emergint cap enfora, amb el temps en el que l'obra va ser present, o més ben dit regalada, i que palpita encara en els nostres dies. Així doncs, i per aquesta raó, volem demanar poder pujar a la barca que sabem que cada dia travessa el llac i va fins al lloc de l'espai en qüestió, i d'aquesta manera poder fer-ne una investigació a fons.

Silenci.

MINISTRE DE VERDURES: Ben bé... jo diria que això es tracta més d'un monòleg que d'un diàleg.

I TAL: Jo he vingut amb la intenció de dialogar, vull dir que... Ara és vostè qui ha de...

MINISTRE DE VERDURES: Abans de res dir-te que no sé perquè t'han derivat al meu despatx. No sé quina relació tinc jo amb tot això que em demanes.

I TAL: Home... vostè és el ministre de cultura i per tant...

MINISTRE DE VERDURES: No t'equivoquis. Jo porto el ministeri d'agricultura i...

I TAL: No. Vostè és el ministre de cultura des de..

MINISTRE DE VERDURES: Jo sóc el ministre de verdures. Sempre he sigut el...

I TAL: Disculpi però crec que no, crec que vostè...

MINISTRE DE VERDURES: No , no, no...

Silenci.

MINISTRE DE VERDURES: Res més? Anem al gra doncs. Tu exposes les teves peticions i jo, se suposa, que no tinc més remei que dir que sí. No?

I TAL: No.

MINISTRE DE VERDURES: Sí. T'he calat.

I TAL: No, vostè està en tot el seu dret de dir que no.

MINISTRE DE VERDURES: Només faltaria.

I TAL: Però, jo crec que...

MINISTRE DE VERDURES: Per fer qualsevol petició has de tocar.

I TAL: He de tocar?

MINISTRE DE VERDURES: Sí, és el protocol.

I TAL toca, amb reticència, una de les verdures. Concretament uns pebrots o un carbassó.

LA SECRETÀRIA DLE MINISTRE: Digui.

I TAL: Però...

LA SECRETÀRIA DLE MINISTRE: Digui? No el sento!

Silenci.

I TAL: Hola, truco per...

MINISTRE DE VERDURES: Toqui, toqui. No la sento!

I TAL: Com?

LA SECRETÀRIA DLE MINISTRE: Si vol ser atès premi U. Si vol ser entès toqui el dos. Si vol prémer el tres, premi el tres. Res més. Molt bé, la consulta és per qüestions que requereixin un cert temps d'espera...

I TAL: M'agradaria demanar cita.

LA SECRETÀRIA DLE MINISTRE: Cita?

I TAL: Sí.

LA SECRETÀRIA DLE MINISTRE: Ah! Un moment.

LA SECRETÀRIA DEL MINISTRE treu una caixeta de música i la fa sonar.

I TAL: Perdoni però...

LA SECRETÀRIA DLE MINISTRE: Un moment si us plau. No pengi.

I TAL: Per favor...

MINISTRE DE VERDURES: En què el puc atendre?

I TAL: Sí. Som un grup de creadors que estem fent un projecte subjecte a la figura, o més ben dit a l'univers del subjecte estudiat, que vindria a ser el poeta en qüestió, i...

MINISTRE DE VERDURES: Poesia?

I TAL: Sí.

MINISTRE DE VERDURES: Perdoni. El passo amb el departament pertinent.

I TAL: D'acord.

LA SECRETÀRIA DLE MINISTRE: Hola bon dia i bon hora. Què li puc estendre?

I TAL: Sí. Som un grup de creadors que estem fent un projecte subjecte a la figura, o més ben dit a l'univers del subjecte estudiat, que vindria a ser el poeta en qüestió, i abans de dur a terme el projecte de creació volem conèixer bé el seu llegat i la seva obra, la seva figura també, és clar, per tal de fer-ne una tesi i extreure'n un discurs...

LA SECRETÀRIA DLE MINISTRE: Quin curs?

I TAL: Com?

LA SECRETÀRIA DLE MINISTRE: De quin curs ha dit que era?

I TAL: No, no hi ha cap curs, som...

I TAL aprofita que no hi ha ningú present per tal de robar alguna verdura.

LA SECRETÀRIA DLE MINISTRE: No, no hi ha cap concurs.

I TAL: Què?

LA SECRETÀRIA DLE MINISTRE: S'està fent un cuscús?

I TAL: No. Perdó.

I TAL: Així doncs podríem pujar a la barca que sabem que va cada dia fins l'espai en qüestió i ...

MINISTRE DE VERDURES: La barca?

I TAL: Sí.

MINISTRE DE VERDURES: Quina barca?

I TAL: Bé... ens han dit que hi ha una...

MINISTRE DE VERDURES: Qui?

I TAL: Doncs... No ho sé. Ho he sentit... no. No ho sé.

Silenci.

MINISTRE DE VERDURES: Voleu entrar a l'espai?

I TAL: Sí.

Silenci.

MINISTRE DE VERDURES: I quan voldríeu entrar-hi?

I TAL: Avui...?

MINISTRE DE VERDURES: Avui?

I TAL: Sí.

EL MINISTRE DE VERDURES fa sonar una alarma.

LA PERSECUCIÓ. PEL·LÍCULA D'ACCIÓ.

Els actors esdevenen submarinistes.

Preparen una càmera per enregistrar en directe.

S'esdevé una persecució digne de pel·lícula d'acció amb un gran pressupost però elaborada amb joguines, petards, petits objectes i hortalisses manipulades pels actors.

Els actors esdevenen manipuladors que manipulen.

Els personatges ara són ninots vestits com ells, com si es tractes d'un acte ritual, d'una extrapolació de la persona en l'objecte, transformant doncs la persona en una simple eina d'execució.

Amb la persecució l'espai on hi havia dipositada l'obra del poeta en qüestió, que ara deixa de ser objecte de decoració per prendre valor dramàtic, queda devastat i dispersat construint un nou espai escènic.

ESTRUCTURA DE LA PEL·LÍCULA

-Arribada de l'helicòpter o d'un conjunt de llibres amb un llaç de regal al cap damunt que dóna voltes. Vola i aterra.

-Altaveu:

VEU DEL MINISTRE: No. No! No!! No!!! No!!!!

-Els tres ninots manipulats corren.

TESINISTA: Què fas? Espavila.

REAL: Espera.

I TAL: Eeeh!! Hem de marxar d'aquí.

TESINISTA: On erets?

I TAL: És llarg d'explicat. Bé, tampoc massa llarg. El cas és que...

TESINISTA: Posa't la bombona. Entrem a l'aigua.

I TAL: No. No podem

TESINISTA: Sí, ho hem de fer.

I TAL: Però...

-Reunió d'urgència al ministeri de verdures.

MINISTRE: S'han escapat tres artistes BUSQUEU-LOS!!

-TESINISTA corre sol.

TESINISTA: Noies! On sou? Noies!!

-Aparició de cotxes de policia.

-REAL i TAL:

I TAL: on s'ha ficat?

REAL: No ho sé.

I TAL: Què fem?

REAL: Agafem la barca.

I TAL: Quina barca?

REAL: Aquesta.

-Una barca vermella de paper.

-Sirenes de policies persegueixen la barca.

-La barca s'escapa. Música de tensió, pel·lícula d'acció.

-MINISTRE: Hem de fer alguna cosa.

-Un mur de llibres presidit per un llaç de regal i acompanyat d'un so d'helicòpter

li barra el pas a la barca.

-Uns tancs acorralen la barca per darrera amb algun himne a gust del consumidor de fons.

-S'encén un assecador. La barca vola.

-Un avió de l'exèrcit segueix o persegueix la barca.

-Manifestació de ninots de colors enfrontats a ninots monocroms:

NINOTS: "No són fugitius artistes, són artistes fugitius!"

-Disparen i maten a la fregadora amb el assecador.

-El TESINISTA corre i es llença al llac.

-GAME OVER.

FINAL DEL DOCUMENTAL

REAL parla a càmera. Mentre REAL fa aquesta explicació es va fent vella. Es va transformant. El cos va minvant i comença a produir petits tremolors. REAL parla amb una mena d'accent molt estrany, sembla que no tingui llengua o que se li estigui reduint. Per sobre la veu de REAL hi ha una veu de doblatge en català. Aquesta veu es de l'actriu que interpreta I TAL que la dobla en directe per tal que entenguem el que diu. Per tant hi ha dues escenes: REAL parlant a càmera i I TAL davant una pantalla doblant a REAL.

REAL: Aquell dia va ser... A partir d'aquell dia ja no ens vam veure més. Sempre... sempre els he recordat. Ella va acabar a la presó, s'hi va estar un temps. M'imagino que estar a la presó, sense entendre ben bé el perquè... m'imagino que no poder veure a la família i... Va anar a la presó per delictes d'interès cultural en obres qüestionables. I ara... Sembla una broma, ara, en els temps que vivim, oi? Doncs en aquell moment també ho semblava, una broma, dic, però era ben cert. Era real. La vaig odiar durant molt temps. La vaig odiar per... no podia entendre com va acabar formant part de... com es va deixar comprar pels mateixos que la van empresonar. Va acabar sent la dona de la neteja de l'Espai. Li van oferir la feina a canvi de la llibertat. Va acceptar... ella que podia... ella que... Ara amb el temps podria arribar a entendre-ho, potser ho podria arribar a entendre... *(Silenci)* Jo vaig poder marxar. Vaig marxar. Em vaig exiliar i vaig estar durant molt temps pendent de judici en el meu país d'origen, fins que el meu cas va quedar arxivat. Mai vaig tornar. No volia tornar. No he tornat mai. Aquell ja no era el meu país. I avui... *(Silenci)* He recuperat les gravacions del documental que vaig començar a fer abans que passes tot allò. Estic tant jove i m'he vist amb tanta energia. Un dia ho vaig arxivar tot, em vaig oblidar del poeta en qüestió, de la tesi i del documental perquè ja no tenia sentit. Seguir recordant tot allò ja no tenia sentit. La poesia ja no tenia sentit. He recuperat tot el material i és com si hagués viatjat en el temps. M'ha envaït una alegria tant gran de pensar que sort que no ho vaig cremar tot. *(Silenci)* Sempre vaig pensar i vaig estar convençuda que l'havien matat. Pensava que l'havien matat perquè no hi havia cap rastre d'ell ni del seu cos. Ningú mai va saber res més d'ell. Però ara... Sembla com si... és tan difícil de creure, però té sentit. Ara sembla

que té sentit. Ara per fi, tornaré. El meu avió surt d'aquí dues hores. Torno a casa per troba-me amb ella. Després, si tenim sort i funciona ens trobarem amb ell i tancarem el cercle, i podrem posar punt i final al documental. Aquestes són doncs, les darreres imatges si és que això s'acaba aquí.

Elles es retroben. Els seus dos cossos gastats pel temps s'acosten amb lentitud i s'abracen esvaint tots aquests anys. No calen les paraules, el tacte i la mirada ho diuen tot.

CONFERÈNCIA: TANCAMENT DE LES PORTES QUÀNTIQUES

FÍSIC QUÀNTIC: Gràcies per ser aquí. Gràcies per venir a la roda de premsa. Abans de res els posaré en antecedents perquè sàpiguen de què estem parlant. El principi de medicació quàntica diu que el mer fet d'observar força a la naturalesa a prendre una decisió. Un exemple molt senzill: Una petita brossa en la nostra realitat o bé se't fica a l'ull o bé es queda fora, però en la física quàntica aquest petita brossa, aquesta petita partícula, estaria fent les dues coses alhora. Les partícules han de decidir, i decideixen, o percebem la seva decisió, amb la simple acció de l'observació. Per tant, repeteixo perquè quedi clar, el fet d'observar és el que crea la realitat. El mer fet de l'observació és el que força a la naturalesa a prendre una decisió. Entenent doncs això i sabent com sabeu que portem un temps investigant per construir aquesta bomba quàntica per defensar el nostre país i el nostre espai, dir-vos que hem descobert que aquí en aquest espai hi habita una porta quàntica que evita qualsevol possibilitat d'observació. Què vol dir això? Que si aconseguíssim la manera de traspasar aquesta porta quàntica o si aquesta porta quàntica ens traspases a tots nosaltres podríem estar en diversos espais i temps a la vegada. S'ho imaginem? Fa por, oi? Així doncs si l'energia no es crea ni es destrueix, sinó que es modifica i per tant es transforma, podríem dir que el que hi va haver en aquest espai encara hi podria ser d'alguna manera en algun estrat de la consciència quàntica si és que n'hi ha o si podem arribar a tenir-la. Així doncs, entenent el perill que suposa, hem decidit que no podem permetre que qualsevol error en les nostres investigacions quàntiques ens permeti percebre la quantitat de possibilitats que ens desestabilitzarien i ens desequilibrarien, hem decidit que no

podem permetre permetre'ns veure la setena cara del dau ja que rebentaria la nostra percepció de la realitat transformant-la en un esdevenir de successos sense causa i efecte que farien trontollar la nostre concepció del món i la realitat tal i com la coneixem. Ens agradaria que fessin córrer aquesta notícia: diguin que hem decidit que aquesta mateixa nit, tancarem i tapiarem l'espai en qüestió i després d'això no es podrà parlar d'aquest tema i qualsevol que intenti apropar-s'hi, qüestionar o dubtar de la nostra decisió, o inclús mostrar alguna actitud de curiositat pel més enllà en un àmbit públic, i inclús privat, serà tancat i multat, i si percebem que la seva actitud és massa curiosa, serà sacrificat. Tot això per tal d'evitar un futur catastròfic que ningú no voldria. Així doncs... oblidem el tema i demà serà un altre dia. Bona nit.

LA PESCA

REAL I TAL molt velles i arrugades pesquen. El soroll rosa d'un televisor vell es confon amb el so de les onades. Gran silenci.

I TAL: Te'n recordes de...

(Silenci)

Ai...

(Silenci)

Quina pena això teu de la llengua.

(Silenci)

Mira que m'agrada parlar, però també m'agradava escoltar.

(Silenci)

Ai, ves...

(Silenci)

Tu i jo, aquí...

(Silenci)

Quina cosa.

(Silenci)

Quina llàstima.

(Silenci)

Mira... Creus que piquen?

(Silenci)

A veure si pesquem alguna cosa.

(Silenci)

Ai...

(Silenci)

Ei!

(Silenci)

Ah, no.

(Silenci)

Abans m'agradava el silenci.

(Silenci)

Dins de la presó em vaig sentir tan segura.

(Silenci)

Tan protegida.

(Silenci)

Tant de bo piquin.

Silenci. Se sent la remor de l'aigua. REAL I TAL comencen a cantar el "Heihaihei", es miren riuem i segueixen. De cop piquen. Intenten mantenir la canya amb prou forces i de cop un ésser surt de l'aigua xop amb l'ham a la boca.

TESINISTA JOVE: Aaahhh!! Noies! Acabo d'al·lucinar. On són? Han marxat? Quantes coses! Quantes... Noies, he al·lucinat. Primer he sentit unes sirenes, uns cants de sirena i els he seguit. He pujat unes escales i al cap d'una estona he mirat enrere i ja no hi éreu, us he perdut de vista. Hi havia una porta. He entrat. Hi havia tot el material del poeta en qüestió al fons, a les profunditats. Algú l'havia llençat o... en fi. Llavors he començat a remenar-ho tot. Primer una cosa, després l'altre i una altre, i una altre, i així fins... He pensat que necessitava prendre el temps per observar, per mirar amb tranquil·litat, per escoltar des del silenci... llavors he parat... he obert bé els ulls i les orelles i he observat amb.... atenció. Què us ha passat?

*Les dues velles treuen dos instruments i toquen la base de la cançó típica
d'striptese "You can leave you hat on"*

CANÇÓ DE CLAUSURA o EPÍLEG DE TESI

TESINISTA: He estat a les profunditats
i he palpat les cendres, tendres
dins l'aigua i un paraigües
m'ha pujat i m'he elevat
girant el fil per la trama més amena

REAL I TAL: Una brossa a l'ull
capgirant les giragonses i explotant
les lleis tedioses
portadores del conflicte
i d'aristòtil, i la seva poètica endèmica,
pandèmia humana amant del drama.

REAL I TAL: Una brossa a l'ull
Conflictes implícits en la raó de ser i estar
i d'aquesta manera desaprendre a volar.
Palpar la flama en la flema, la paraula: crema.

REAL I TAL: Una brossa a l'ull
Tinc l'ham dins la boca
perquè vol caçar la troca
i estirar dels fils,
fills meus, perills prohibits pels Déus.
Benaürats els poetes creadors
i Déus del propi cos.

REAL I TAL: Una brossa a l'ull.
L'espai que habites
és el teu, o el meu
si em parlo en segona persona.

Perdona però crec que la distància
és bona i la ploma em dóna
l'home que esdevinc
i vinc cantant per abundàncies.

REAL I TAL: Una brossa a l'ull
Sirenes grosses com balenes
m'han guiat per aquest camí,
infortuni designi dels Déus
capitals que em despisten per la pasta
i em desvien de la tasca.

REAL I TAL: Gresca i Dionís
Dues divinitats que eren tant reals i tal
properes a la brossa
que espolsa la fam de la fama
dels homes que manen i mamen

REAL I TAL: Gresca i Dionís
Dels homes que mamen
l'engany que propicia el parany
a la intel·ligència
provinent de l'eloqüència
de la festa
que em regala arestes
en l'ordre i les coses al seu lloc.

REAL I TAL: Coses al seu lloc
Poc a poc m'avinc al beneplàcit
que m'atorga el Diable
fent-me amic palpable
d'allò afable en el desordre
el caos, catàstrofe:
Trofeu vençut pel valent que esdevé Corifeu.

REAL I TAL: Coses al seu lloc
Fem de tot un batibull, això és el que vull,

allunyar-me del cor per poder ser crític
amb la comunitat, esdevenir l'aresta.

L'artista de la pista
que crida i balla i us fa enveja.

REAL I TAL: ---

Dissonàncies que no afinen i reafirmen la constància

l'invisible fet visible

tan pròxim i proper al dia a dia dels homes

que si escolten el silenci amb aprecí

accepten l'amor per la mort

REAL I TAL: L'amor per la mort

LA OUIJA

Els tres actors fan una ouija. Pregunten: "Ets aquí?"

La resposta:

FI